

קידושין נג

ויקרא פרק ז

(ט) וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תֹּאֲפֶה בַתְּנוּר וְכָל נֶעֱשָׂה בַמִּרְחֶשֶׁת וְעַל מַחְבַּת לִפְהֶן הַמִּקְרִיב אֹתָהּ לֹא תִהְיֶה:

(י) וְכָל מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְחֹרֶבָה לְכָל בְּנֵי אֱהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו: (יא) וְזֹאת תֹּזְרֹת זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב לָהּ:

(יב) **אם על תודה** יִקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חֲלוֹת מִצּוֹת בְּלוּלֹת בְּשֶׁמֶן וְרִקְיָקִי מִצּוֹת מִשְׁחִים בְּשֶׁמֶן וְסֹלֶת מִרְבֶּכֶת חֲלוֹת בְּלוּלֹת בְּשֶׁמֶן:

	מעשר שני		הקדש	
	שוגג	מזיד	שוגג	מזיד
ר' מאיר	לא קידש – ממון גבוה	לא קידש – כי לא ניחא לשתיהם (לפי הבנה ראשונה)	קידש – כי גם במזיד, המועל בהקדש יוצא לחולין	
ר' יהודה	לא קידש – כי אין האשה רוצה (לפי הבנה ראשונה)	קידש – כי ממון הדיוט	קידש – כי במעילה במעילה במזיד, הקדש לא יוצא לחולין	

הבנת ר' יוחנן בדברי ר' יהודה ור' מאיר: א"ר יעקב: שמעית מינה דר' יוחנן תרתין, שגגת מעשר דר' יהודה, שגגת הקדש דר"מ - שניהם אין אשה מתקדשת בהם,

- חדא לפי שאין אשה רוצה,
- וחדא לפי שאין שניהם רוצים, ולא ידענא הי מינייהו.

	מעשר	הקדש
ר' ירמיה	איהי לא ניחא לה משום טרחא דאורחא, איהו ניחא ליה דניקני איתתא ממילא	תרוייהו לא ניחא להו דנתחיל הקדש על ידיהו
ר' יעקב	איהי לא ניחא לה משום טירחא דאורחא, איהו לא ניחא ליה משום אונסא דאורחא	איהי לא ניחא לה דנתחיל הקדש על ידה, איהו מי לא ניחא ליה דניקני איתתא ממילא.

שאלה לפי הבנת ר' יוחנן: בעא מיניה רבא מרב חסדא: אשה אין מתקדשת, מעות מהו שיצאו לחולין?

תשובה: אמר ליה: אשה אין מתקדשת, מעות היאך יצאו לחולין?

המשך השאלה: בעא מינה רב חייא בר אבין מרב חסדא: במכר מאי?

תשובה: אמר ליה: אף במכר לא קנה.

קושי על ר' יוחנן: איתיביה: **חנוני כבעל הבית, דברי ר"מ, ר' יהודה אומר: חנוני כשולחני**; עד כאן לא קא מיפלגי - אלא דמר סבר: חנוני כשולחני, ומר סבר: חנוני כבעל הבית, אבל דכולי עלמא - אם הוציא מעל!

דחיית הקושי: רבי מאיר לדבריו דר' יהודה קאמר: לדידי, אם הוציא נמי לא מעל, אלא לדידך, אודי לי מיהא דחנוני כבעל הבית, ואמר ליה: לא, כשולחני.

